

Sygn. akt V KZ 41/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

w sprawie z wniosku **P. W.**

o wznowienie postępowania

w sprawie zakończonej prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w P.

z dnia 24 marca 2011 r., sygn. akt V Kzw [...]

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w dniu 25 listopada 2014 r.

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 26 sierpnia 2014 r. o umorzeniu postępowania, sygn. II AKo [...]

na podstawie art. 547 § 1 k.p.k. w zw. z art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

zażalenie pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 sierpnia 2014 r., sygn. akt II AKo [...] Sąd Apelacyjny w [...] umorzył postępowanie co do wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Okręgowego w P. z dnia 24 marca 2011 r., sygn. akt V Kzw [...], wskazując, iż kwestia objęta tym wnioskiem została już rozstrzygnięta w prawomocnym postanowieniu Sądu Rejonowego w P. z dnia 19 maja 2014 r., sygn. akt III Ko [...] (str. 3 i 6 postanowienia).

Zażalenie na to postanowienie wniósł skazany, domagając się jego uchylenia i wskazując m.in. na okoliczności, które odnoszą się do samej kwestii doręczenia zawiadomienia go o posiedzeniu w przedmiocie zarządzenia wykonania kary warunkowo zawieszanej, jak i doręczenia odpisu zapadłego wówczas postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie może zostać merytorycznie rozpoznane. Zgodnie z treścią art. 547 § 1 k.p.k. na postanowienie oddalające wniosek lub pozostawiające go bez rozpoznania zażalenie nie przysługuje, jeśli orzekł o tym sąd apelacyjny lub Sąd Najwyższy. Przepis ten zawiera zatem normę, która wyklucza możliwość wniesienia środka odwoławczego od wszystkich rodzajów orzeczeń wydanych przez te sądy w toku postępowania wznowieniowego. Postanowienia o których mowa w tym przepisie, to orzeczenia rozstrzygające kwestie tak merytoryczne (formuła oddalenia wniosku), jak i formalne, a więc wskazujące na niedopuszczalność merytorycznego rozpoznania wniosku. Fakt „ponowienia” wniosku, a więc sytuacja, gdy wniosek oparty na tej samej podstawie prawnej lub faktycznej, został już merytorycznie rozstrzygnięty, stanowi przeszkodę do ponownego rozpoznawania takiego wniosku, przy czym przeszkoda ta winna skutkować pozostawieniem takiego wniosku bez rozpoznania, a nie umorzeniem postępowania, skoro przepis art. 547 § 1 k.p.k. zawiera tylko takie rodzaje orzeczeń, które w tym postępowaniu mogą zostać wydane (por. np. J. Grajewski, S. Steinborn, KPK. Komentarz LEX/el 2014, teza 1 do art. 547; postanowienia SN: z dnia 23 marca 2006 r., II KZ 1/06, R - OSNKW 2006 , poz. 616; z dnia 21 lutego 2008 r., II KZ 47/07, R - OSNKW 2008, poz. 431, a także postanowienie z dnia 25 lutego 2010 r., II KO 107/09, Lex 843202). Okoliczność, iż Sąd Apelacyjny w [...] wydał postanowienie o umorzeniu postępowania zamiast o pozostawieniu wniosku w tej części bez rozpoznania nie tworzy wyjątku od unormowania zawartego w art. 547 § 1 k.p.k. i trafnie to postrzegał tenże sąd wskazując na niezaskarżalność tego postanowienia (k.163). Skoro jednak zażalenie zostało przyjęte i skierowane do merytorycznego rozpoznania, to należało orzec jak w postanowieniu.